

[Aksel Larsen.]

ning af de Krav, som rejses fra militært Hold, som rejses fra Generalløjtnant With, og som rejses fra det ærede Medlem Hr. Holstein til stor Fortrydelse for Det konservative Folkeparti, der nødig ser andre gaa dem i Bedene. Der ligger ikke nogen Afvisning fra Regeringens Side af Kravet om en yderligere Befæstelse af Øresund med særligt Sigte mod Østersøen.

Maaske vil det i samme Forbindelse være paakrævet at berøre to Spørgsmaal. Det ene er Spørgsmaalet om de frivillige Korps. Jeg erkender, at det formodentlig er haabløst at faa et blot nogenlunde klart Svar fra Regeringen. Jeg kan imidlertid ikke paa Grund af Regeringens vilde Uklarhed og paa Grund af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Rolle som Blæksprutte, der plumrer Vandene og Befolkningens Opfattelse, unnlade atter at gøre opmærksom paa, at hvis man vil have de frivillige Korps afskaffet, sker det nemmest og hurtigst derigennem, at Ministeren ophæver Overenskomsten med dem, hvorved de automatisk bliver ulovlige i Henhold til Regeringens Urolove. Det er tidligere tydeligt nok fastslaaet netop fra ministerielt Hold. Det er Ministeriet, der alene afgør, om der skal være en saadan Overenskomst eller ikke. Saa kan det ikke nytte, at man stadig søger at skyde sig ind under, at man har til Hensigt at bede Landstinget være saa elskværdigt at vedtage en Lov om, at de frivillige Korps skal afskaffes. Afgørelsen ligger ene i Ministeriet, intet andet Sted end i Ministeriet, og naar Ministeriet ikke vil ophæve Overenskomsten, er det, fordi Ministeriet og dermed det Parti, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch tilhører, ønsker, at disse frivillige Korps skal fortsætte med at bestaa.

I øvrigt har vi ogsaa set det kendte Broderskab imellem den ene og den anden Side i Salen: paa den ene Side de ærede Medlemmer Hr. Ole Bjørn Kraft og Hr. Pürschel, der staar op som Sandhedsvidner og sværger paa, at Korpsene ikke er politiske, paa den anden Side Statsministeren, der som Krigsminister siger: Der er ikke mig noget bekendt om, at disse Korps skulde være politiske, saa der er ingen Grund til at gribe ind. Ja, at begge Parter ikke befinder sig i alt for god Overensstemmelse med Sandheden, har vi bl. a. det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Ord for. Arbejderklassen er heller ikke i Tvivl, men om Regeringens Stilling til Spørgsmaalet kan der altsaa heller ikke være Tvivl.

Det andet Spørgsmaal er et Spørgsmaal, der har været en Del Blæst om i Pressen i den senere Tid i Anledning af en Avisartikel i Moskva. Man har ophidset sig meget over, at en tilsyneladende officios Artikel i et Blad, jeg antager, det er „Moskovskaja Gazeta“, har advaret Skandinavien imod en Blokpolitik, rettet imod Sovjetunionen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at disse Advarsler er i allerhøjeste Grad paa deres Plads. Det er naturligvis ikke Regeringen ubekendt, og det er sikkert heller ikke de store Partier, der har Repræsentanter i det udenrigspolitiske Nævn, ubekendt, at en saadan skandinavisk-baltisk Blokpolitik arbejdes der meget ivrigt for fra finsk Side, og dette Arbejde har, efterhaanden kronet med et vist Held, været udført gennem en Aarrække.

Det er en aabenlys Kendsgerning, at Finland, der selv har betegnet sig som Broen mellem Skandinavien og Baltico, er indgaaet paa et aabenlyst Forbund med det nazistiske Tyskland og sandsynligvis i den seneste Tid har afsluttet en direkte Militærkonvention med Tyskland. Jeg tror, at det under disse Omstændigheder er paakrævet at drage Spørgsmaalet frem. Finlands og Tysklands Hensigt med denne Politik er der ingen Tvivl om. Den er rettet mod Sovjetunionen, som Tysklands Forbund med Japan er rettet mod Sovjetunionen. Spørgsmaalet er altsaa: Skal Danmark og det øvrige Skandinavien være med i denne skandinavisk-baltisk-tyske Antisovjetblok eller ikke? Og i Stedet for at hidse sig op og erklære, at det er Feberfantasier, skulde man tage Stilling til disse ganske reelle Kendsgerninger, der viser, hvorledes Krigsfaren i Europa vokser med hvert eneste Øjeblik.

Jeg skal derefter gaa over til Justitsministeren. Han afviser min Forespørgsel angaaende „Dagmar“-Affæren med en Henvisning til Handelsministeren, der igen siger, at Undersøgelsen ikke er tilendebragt — der var nogle Cigaretpapirsmuglerier, og det øvrige vil blive undersøgt. Saadan klarer man nu ikke Sagen, for det, jeg har paa-peget, var den kolossale Lemfældighed, hvorved der i dette Tilfælde gaas frem imod en Kaptajn, som har sat Menneskeliv paa Spil og tilsidesat de mest elementære Regler for Færdsel til Søs, medens Justitsministeren er saa ivrig, saa det grænser til Fanatisme, efter at faa rejst Sag mod og straffet de flest mulige af de menige Søfolk enten i den ene eller den anden Anledning.

Hvad angaar de Cigaretpapirsmuglerier, man paastaar, „Dagmar“s Besætning eller nogle af dem skal være impliceret i, vil jeg